

SZIJJ FERENC

Néhány sor X-nek és Y-nak

1.

tl/

Nem lesz már sötétség.
Hová hullnak az áttetsző tavak,
Kezünk alá fagyott udvarok,
A földre ejtett árnyék.

Milyen bizonytalan így,
Ahogy az ajtók folyosóra nyílnak,
Idegen arcokat megérinteni.

Arrébb húzódnak elveszett
Üszöregesen
Meglátogatott küszöbök,
Átfordításon rajtakapva.

Nem lesz már sötétség,
Hogy egymás kezére lépni
Az arcra emlékeztet jelentse.

tl/

SZIJJ FERENC

2.

Belőle csak zavart megfontolások,
belőle csak egy mozdulat, az ének
és egy félreértés összhangja látsszon,
egy sebhely. A tisztasággal visszaéltek.

Titkold el arcodon a könnyű árkot.
Egy mozdulat. Örülj az ébredésnek.
Izgalmak újra ismeretlen ágyon,
székeken megmutatkozó ígéret.

Mögötted csak a megbénult, üres tér,
de más szavak, hogy arra visszafordulj,
és visszafogjon, hogyha tőle eltérsz.

Érthetetlen, mi érintésre mozdul.
Hogy az asztalt a nyílt ablakba tették,
s most egymásra nézve várják, mikor hull.